

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: V.Ch.T.**, nar. ..., EV. č. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, *zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Petrem Hoškem, advokátem, se sídlem Rakovník, Vysoká 92, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-141/LE-LE05-LE05-PS-2017,*

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Petru Hoškovi, se přiznává odměna ve výši 7.687,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 26. 9. 2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí

žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 12. 2017.

Žalobce namítal, že správní orgán v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil celkovou situaci žalobce, když dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.

Právě na základě těchto zjištění dospěl správní orgán k jím tvrzenému naplnění výše uvedených podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V tomto směru žalobce poukázal na povahu rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, jež má být až tím úplně nejzazším opatřením, které se užije v případech, kdy již nelze uplatnit jiná mírnější opatření, tzv. zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívající v povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo v povinnosti osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době. Tedy, takovéto rozhodnutí má nastupovat na řadu teprve poté, co je postaveno na jisto, že jiná zákonem umožněná opatření budou zcela bezúčelná. V tomto případě tedy až po zjištění, že je v případě žalobce zcela vyloučeno užití zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) (uložená povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem) nebo b) (osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené). V tomto směru nelze pominout, že povaha zajištění žalobce má velmi blízko k výkonu trestu odnětí svobody, neboť je žalobce rovněž omezen na svobodě jako ve výkonu trestu odnětí svobody a to aniž by se dopustil trestného činu. Právě povaha samotného zajištění činí takovéto opatření jakýmsi nejzazším řešením, jak situaci žalobce řešit. A stejně jako v případě trestního řízení, by mělo být toto řešení přijímáno pouze v případech, kdy již nelze použít jiné řešení (např. podmíněný trest odnětí svobody). Jelikož v tomto případě lze uložit pro žalobce mírnější opatření, nebyl dán důvod pro to, aby správní orgán uložil opatření nejprísnější. Dle správního orgánu mají být takové důvody dány na základě předcházejícího chování žalobce (údajné vědomé vyhýbání uložených povinností, svévolné opuštění azylového zařízení, trvalé opuštění azylového řízení). Ani s tímto nelze souhlasit, neboť správní orgán k těmto důvodům mohl přihlídnout teprve poté, co budou objasněny důvody, proč tak žalobce činil (a zda vůbec tak činil). Nelze žalobce „diskvalifikovat“ z možnosti aplikace mírnějšího řešení pouze pro jeho údajné předchozí chování, když není znám důvod, proč tak žalobce jednal (měl jednat). Jestliže žalobce takto jednal např. kvůli obavě o svůj život, nelze mu takovéto jednání (i s ohledem na jeho neznalost českého jazyka) dávat v tomto řízení k tíži. Tedy, s ohledem na shora uvedené správní orgán zcela nesprávně vyhodnotil situaci žalobce a na základě takového vyhodnocení pak vydal napadené rozhodnutí, v němž nedůvodně rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců namísto toho, aby žalobci uložil mírnější zvláštní opatření. Na základě shora uvedeného žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný konstatoval, že z informací jemu poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Plzeň“) č. j. KRPP-133888/ČJ-2017-030022 ze dne 3. 9. 2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byly následující skutečnosti. Dne 2. 9. 2017 žalobce při pobytové kontrole v Plzni předložil hlídce OPKPE Plzeň průkaz povolení k pobytu na totožnost N.V.L., nar. ..., st. přísl. Vietnam. Hlídka však zjistila, že podoba držitele dokladu neodpovídá podobě kontrolované osoby, a následně bylo lustrací v příslušných evidencích zjištěno, že předložený doklad je veden v pátrání v Schengenském informačním systému. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE Plzeň. Následně předložil k prokázání své totožnosti cestovní doklad Vietnamu na totožnost N.V.L., nar. ..., st. přísl. Vietnam, přičemž fotografie držitele opětovně neodpovídala cizincově podobě. Po sejmutí otisků prstů byl však cizinec ztotožněn jako T.V.Ch., nar. ..., st. přísl. Vietnam. Teprve poté mu po telefonické domluvě přinesl jiný občan Vietnamu na OPKPE Plzeň jeho cestovní doklad prokazující jeho skutečnou totožnost. Dále bylo zjištěno, že již ode dne 22. 11. 2007, kdy skončila platnost jemu vydaného výjezdního příkazu, jako posledního dokladu opravňujícího jej k pobytu na území ČR, zde pobývá neoprávněně. Současně bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 31. 1. 2007. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, v němž mu bylo dne 3. 9. 2017 správním rozhodnutím OPKPE Plzeň č. j. KRPP-133774/ČJ-2017-030022 uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 5 let, a byl posléze také zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem

pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K námitce žalobce týkající se toho, že správní orgán shledal žádost žalobce jako účelovou se snahou o legalizaci pobytu na území, správní orgán odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 08. 2016, č. j. 41 Az 17/2016 - 19: „*Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o niž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. h) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“* K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (správní orgán odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí).

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhł do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo*

v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 3. 9. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 2. 9. 2017 žalobce při pobytové kontrole v Plzni předložil hlídce OPKPE Plzeň průkaz povolení k pobytu na totožnost N.V.L., nar. ..., st. přísl. Vietnam. Hlídka však zjistila, že podoba držitele dokladu neodpovídá podobě kontrolované osoby a následně lustrací bylo zjištěno, že předložený doklad je veden v pátrání v Schengenském informačním systému. Z toho důvodu byl žalobce zadržen. Následně žalobce předložil cestovní doklad Vietnamu na totožnost N.V.L., nar. ..., st. přísl. Vietnam, přičemž fotografie držitele opětovně neodpovídala cizincově podobě. Po sejmutí otisků prstů byl však cizinec ztotožněn jako T.V.Ch., nar. ..., st. přísl. Vietnam. Následně po telefonické domluvě žalobci přinesl jiný občan Vietnamu jeho cestovní doklad prokazující skutečnou totožnost žalobce. Poté bylo zjištěno, že žalobce již ode dne 22. 11. 2007, kdy mu skončila platnost jemu vydaného výjezdního příkazu, pobývá na území ČR neoprávněně. Současně bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, uváděl ke své osobě nepravdivé údaje a prokazoval se doklady totožnosti jiné osoby.

Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn, protože z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 4. 9. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková již v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá v ČR o mezinárodní ochranu, protože nemá české vízum.

Veškeré námitky žalobce v dané věci se převážně vztahovaly k tomu, že žalovaný

zcela nesprávně posoudil situaci žalobce v souvislosti s možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že k prokázání své totožnosti uvedl nepravdivé údaje a prokazoval se doklady totožnosti jiné osoby a vydával se tak za jinou osobu ve snaze vyhnout se důsledkům svého protiprávního jednání, kterého si byl vědom. Bylo nepochybně prokázáno, že žalobce pobýval opakovaně dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie. Dle svých slov žalobce pobýval na území ČR již od jara 2014. Svou v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal teprve poté, co mu bylo po jeho zadržení policií správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a po jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než 3 letech pobytu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat, možnost podat žádost o mezinárodní ochrany tedy žalobce nesporně měl. Tvrzení uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany mu byly známy již dlouho před zajištěním policií, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Z těchto důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud tedy konstatuje, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.

Zdejší soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

Na závěr zdejší soud uvádí, že zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Těmito okolnostmi byly zejména neoprávněný pobytu žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění; nerespektování povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie, uvádění ke své osobě nepravdivé údaje o totožnosti, prokazování se doklady totožnosti jiné osoby a vydávání se tak se jinou osobu; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy však byly dány důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Žalovaný při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu dostatečně odůvodnil, posoudil individuální poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. Zdejší soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům. Tedy pokud je dán důvod domnívat se, že žalobce podal žádost účelově, lze rovněž předjímat, že by nemusel mít zájem na své účasti v řízení, pokud mohl žádost o mezinárodní ochranu podat již dříve a skutečnosti, které v žádost uvádí, mu musely být již dříve známy. Na podkladě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal s možností uložení zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven JUDr. Petr Hošek, advokát, se sídlem Rakovník, Vysoká 92; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017), a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále soud přiznává ustanovenému zástupci náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Škoda Octavia, reg. zn. ... za jízdu z Rakovníka do Zařízení pro zajištění cizinců Balková a zpět (celkem 90

km) za účelem porady s klientem. Pokud jde o náhradu cestovních výdajů, základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), činí 351,-Kč (tj. 90 km x 3,90 Kč/km). Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 440/2016 Sb., činí 136,-Kč (tj. 5,3 l/100 km x 28,60 Kč/l x 0,90). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 4 půlhodiny podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 400,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 7.687,-Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 27. října 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.